

T'odio

Un relat de: [Ester Sense H](#)

-T'odio!- va escridassar la Mireia a la seva mare, tot just abans de tancar-se a la seva habitació amb un cop fort de porta fent trontollar les parets de la casa, i deixant a terra fet bocins el mirall del passadís.

La cambra de la noia, on es refugiava quan xocava amb incomprensió dels adults, s'havia transformat en la seva fortalesa, envoltada de fotos del cantant o l'actor de moda ocultant els dibuixos infantils de les parets. Passava hores davant la pantalla de l'ordinador, amagant-se darrera d'un nom fictici per expressar els seus sentiments i pors que tant la confonien. En aquella comunitat virtual s'aïllava de la resta del món, rodejada d'usuaris anònims que l'oferien la seva comprensió, i on les seves opinions no eren qüestionades per la seva edat.

Mentre, la mare de la Mireia recollia les restes d'aquell mirall trencat amb el cor malferit per aquell crit ple de ràbia. No deixava de preguntar-se on estava la seva petita, aquella nena dolça que s'aferrava al seu coll i repetia una i altra vegada: "T'estimo mama". No deixava de preguntar-se que havia fet malament, en que s'havia equivocat, quan havia perdut a la seva nena. Capficada en els seus pensaments, va seure al costat de l'àvia.

-Són coses de l'edat, ja se li passarà. Recordo una noia que escrivia al seu diari coses semblants ja fa temps - va dir l'àvia de la Mireia sense deixar de mirar el programa de la televisió, i no va poder evitar que un somriure es dibuixes als seus llavis.

- Recordo molt bé aquella noia - va dir la mare de la Mireia amb una rialla – Hi ha cap recepta per superar aquesta etapa mare?

-Paciència filla, la mateixa que vas tenir quan donava les seves primeres passes. Ara ha de trobar-se a si mateixa i el seu lloc al món. S'equivocarà, et culparà dels seus errors, però tu has d'estar sempre al seu costat, sense retrets i amb paciència, molta paciència ... - va respondre l'àvia mentre la seva filla l'abraçava amb un gest de complicitat.